

СВОБОДА, ЗНАНИЯ и МИРЪ

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА
ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
Б. XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

СВОБОДА, ЗНАНИЯ И МИРЪ.

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
5.XII. 1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

Свобода, зѣхия и миръ.

Учительтъ ни поздрави съ думата: „МИРЪ“.
Отговоръ: — Мирътъ носи Божията радость.

Т. м.

Прочете се резюме върху темата: „отличителнитѣ чѣрти на гордостѣта и щестлавieto“.

Прочетоха се нѣколко теми върху: „отличителнитѣ чѣрти на мъжа и жената“.

Тема за слѣдния пѣтъ: „отличителнитѣ чѣрти на растенията“.

Въ всичкитѣ си постѣпки трѣбва да помнишь слѣднитѣ четири правила:

1) Да бѣдешъ честенъ — да знаешъ, че си човѣкъ.

2) Да бѣдешъ добъръ — да знаешъ, че имашъ основа, на която да се крѣпишь.

3) Да бѣдешъ абсолютно уменъ — да знаешъ, че има капитанъ, който рѣководи кораба ти.

4) Да бѣдешъ великодушенъ — да знаешъ, че имашъ срѣдства, съ които можешъ да разполагашъ.

Да познае човѣкъ себе си, значи да познава

своя мораленъ устой. Ученикътъ трѣбва да има умственъ усѣтъ за доброто и за злото. Злото — това сж тия нѣща, които дѣйствуватъ въ ущърбъ на твоето развитие. Доброто, това сж тия нѣща, които дѣйствуватъ въ полза на твоето развитие.

Упражнение. Да изпѣмъ пакъ думата „МИРЪ“. (Пѣмъ, съ постепенно повишаване на тона. (do, mi, sol, do). Назадъ отъ горно do, до долно do. (Изпѣхме го много тихо).

При пѣнието вие се притѣснявате, че не можете да пѣте. Ще се научите! Най-голѣмото изкуство е да се научишъ да бждешъ вътрѣшно свободенъ, да не се притѣснявашъ. Една отъ най-голѣмитъ спѣнки, която сега срѣщате е притѣснението. Едно отъ качества на духовния свѣтъ е абсолютната свобода, а отъ Божия страна, нѣма абсолютно никакво притѣснение за никого. И при всичкитъ си мисли, положителни и отрицателни, както ги наричамъ, човѣкъ е абсолютно свободенъ. Тия състояния, които сега имате, сж създадени отъ васъ. Тия ограничения сж плодъ на човѣшкия умъ, който не разбира условията. Да кажемъ, запримѣръ, единъ ораторъ говори. Ако окръжаващата го срѣда, слушателитъ му не сж разположени спрѣмо него, могатъ да го стѣснятъ, и той ще усѣща едно стѣснение, едно ограничение. А

даже и най-гѣгнивиятъ ораторъ, щомъ окръжаващата срѣда е разположена спрѣмо него, той се окуражава. Най-първо трѣбва да турите въ ума си мисълъта, че окръжаващата срѣда, небето е на ваша страна. Не си създавайте фиктивни положения! Нѣкой пжтъ ви наблюдавамъ, у васъ има редъ традиции, които нѣматъ право на никакво сжществуване. Азъ ги наричамъ, традиции на внушението“. Единъ хипнотизаторъ може да ти внуши една мисълъ, и да създаде редъ пертурбации. И сега, тѣзи пертурбации създаватъ редъ разрушения. Като ученикъ, ще знаешъ, че тази причина е външна, нѣма да си правишъ иллюзия, нѣма да се страхувашъ. Ще бждешъ разуменъ. Защото, нѣкой ще каже: а, какъ да не се страхуваме? Ще знаете едно нѣщо: само разумниятъ човѣкъ не се страхува. Защо? Понеже тси знае нѣщата. Какво има да се страхува. Той казва: приятелю, тази работа ще я уредимъ.

Та, първото нѣщо: всички ще се стремите да бждете свободни, да се съсздаде у васъ тази вътрѣшна свобода, да нѣмате никакво стѣснение. Често вие имате тази мисълъ: какво мислятъ другитъ за мене? Най-първо, вие не можете да забраните на хората да иматъ какво и да е мнѣние за васъ. Тѣ сж свободни, а добро, или лошо мислятъ за васъ,

то е въпросъ извънъ вашето съществуване. Не се занимавайте съ това. Въпросътъ е, какво мнѣние вие може да имате за себе си. Азъ свързвамъ вшето мнѣние за себе си съ онова Божествено мнѣние, което е вложено въ васъ. Туй Божественото, което се проявява въ насъ, то е, което ръководи съдбинитѣ ни. У всѣки човѣкъ има Божествено, само че едни се подчиняватъ на Божественото въ себе си, други не се подчиняватъ. По това се различава единъ човѣкъ отъ другъ. Нѣкой пѣтъ човѣкъ се усѣща раздражениѣ, отслабналъ и търси причината отвънъ. То е, защото не се подчинява на Божественото въ себе си. Противорѣчието, което усѣщашъ въ себе си, показва, че Божествениятъ принципъ, Божествениятъ Духъ ти казва Истината, а ти не се подчинявашъ. Той ти казва: „Този е пѣтътъ“ — и се отегля на високо. Отъ тамъ гледа, наблюдава, какво правишъ. Щомъ се извърши единъ актъ по човѣшка воля, човѣкъ се ограничава. Туй е характерътъ на човѣшката воля. Човѣшката воля се отличава по това, че докато човѣкъ започне нѣщо, той е свободенъ, но щомъ започне, се ограничава. Всѣко едно човѣшко дѣйствие ограничава човѣшката воля, и при всѣко едно такова дѣйствие Божествената воля ще те спре, ще срещнешъ единъ вжзелъ. Понеже Богъ не до-

пуска никаква дисхармония, Той веднага ще разгледа твоята постѣпка, веднага ще ти въздаде подобающето и послѣ пакъ ще те пусне на свобода. Ще започнешъ друго нѣщо по своя воля — втори вжзелъ ще те спре. Богъ пакъ ще разгледа твоитѣ постѣпки, пакъ ще ти въздаде за твоето дѣйствие, и пакъ ще те пусне на свобода. Тѣй щото, въ туй отношение, Божествената воля дѣйствува абсолютно независимо. Сега, по нѣкой пѣтъ, азъ се очудвамъ съ хората, и съ ученицитѣ за тѣхнитѣ противорѣчиви схващания. Запримѣръ, ако азъ, като Учителъ, направя една погрѣшка и съмъ снизходителенъ къмъ себе си, а щомъ единъ ученикъ направи една погрѣшка. азъ съмъ строгъ къмъ него, така ли трѣбва да постѣпвамъ, правилна ли е тази моя постѣпка? Коя е причината на туй различие? Защо ние сме по-снизходителни спрѣмо себе си, а спрѣмо другитѣ по строги? На туй може да се дадатъ разни тълкувания. Човѣкъ, който нѣма правилно понятие за своитѣ постѣпки, трѣбва да знае, че е несвършенъ и по умъ, и по сърце, и по воля. Щомъ правимъ тѣй, че спрѣмо себе си сме снизходителни, а спрѣмо другитѣ — строги, значи има нѣщо, което не ни достига, Това различно прѣцѣняване на постѣпкитѣ произтича отъ едно обективно разглеждане на въпроситѣ. Когато разглеж-

дамъ моитѣ постѣпки, свѣтлината въ мене е по-ярка! азъ виждамъ своитѣ постѣпки по-правилно, и вслѣдствие на това правилно ги оцѣнявамъ. Когато пъкъ разглеждамъ постѣпкитѣ на другъ нѣкой, понеже този индивидъ е по-далечъ отъ мене, моята свѣтлина не е въ състояние да освѣтли неговитѣ постѣпки, и азъ не мога да ги видя тъй добрѣ, както моитѣ, вслѣдствие на което схващанията ми за неговитѣ постѣпки сѣ различни отъ тия за моитѣ. Затуй, когато единъ ученикъ разглежда постѣпкитѣ на другитѣ хора, той трѣбва да има Божествена свѣтлина, която да освѣтлява постѣпкитѣ имъ. Това е потребно и за по-нататъшнитѣ схващания върху онѣзи велики истини въ свѣта. Ако нѣмате тази свобода въ себе си, нѣма да може да разбирате онѣзи истини, които ще ви се разкриватъ. Окултнитѣ истини сѣ точно опрѣдѣлени, както формулитѣ въ математиката. Ако вие не можете да разберете и прилагате проститѣ истини, какъ ще разберете по-сложнитѣ? Запримѣрь, ако едно ваше дѣте може въ даденъ моментъ да мисли, че майка му има по-вече любовъ къмъ сестричето му, отколкото къмъ него, когато и двѣтѣ сѣ родени отъ сѣщата майка, туй дѣте не седи на висока степенъ на развитие. У него нѣма скромность, нѣма смирение, у туй дѣте егоизъмътъ е силно развитъ. Ако

туй дѣте имаше морални качества, щѣше да се радва, че майката обича сестричето повече отъ него. Щомъ обича сестричето, ще обича и него. Единъ важенъ законъ: когато нѣкой обича едного, а другитѣ не му противодѣйствуватъ, той ще прояви любовта си и къмъ тѣхъ. Запримѣрь, слѣдниятъ фактъ: синътъ обича една мома, влюбва се въ нея, иска да я вземе. Да оставимъ сега, дали тази любовъ е истинска, или не. Ако домашнитѣ не му противодѣйствуватъ, той всички ще обича и ще имъ се радва, но ако тѣ се опѣлчатъ и му противодѣйствуватъ, той всички ще намрази. Той взима ножа и казва: или тя ще бѣде, или съ всинца ви се сражавамъ! Значи, Любовта не търпи противорѣчия — нищо повече! Нито майката, нито бащата могатъ да се разправятъ съ сърцето на своя синъ. Тѣ могатъ, като Бога, да дадатъ единъ свѣтъ, но да го оставятъ свободенъ. Ама щѣлъ да страда! — Нека страда. Ама тази мома не била за него. — То е другъ въпросъ, нека си научи урока, не го лишавай отъ тази опитность. Опитностьта е много по-цѣнна, отколкото всички тѣзи обществени порядки и схващания. Оставете го на мира! Окултниятъ ученикъ тъй трѣбва да гледа на нѣщата. Майката казва, че синътъ ѝ не ще може да живѣе съ тази мома. Отгдѣ знае това, тя разбира ли

нѣщо по астрологията? Я ми кажете, кой момъкъ, слѣдъ като се ожени, е живѣлъ добръ съ своята възлюбена? Покажете ми онези майки и бащи които слѣдъ като сж си избирали сами снахи, та да сж живѣли добръ съ тѣхъ? Азъ разглеждамъ математически този въпросъ и се чудя на глупостта на хората.

Сега, този въпросъ е постороненъ. Азъ го взимамъ, за да ви обясня единъ окултенъ законъ. Да кажемъ, вие искате да изберете една мома, искате да знаете, дали е за вашия синъ, или не. Трѣбва да знаете, кога е родена. — Родена е въ 1899 год., 30-ти мартъ, 4 часа сутринта. Сега, онзи, който разбира отъ астрологията, изведнѣжъ ще види по съчетанието на планетитѣ прѣзъ тази година, какво носи тя съ себе си, какъвъ е характерътъ ѝ и т. н. Той ще разбере, дали всичко това говори за, или противъ тази мома. Слѣдъ туй ще вземе тия данни и за момъка, който иска да се жени. Той е роденъ въ 1889 г., 15-ти декември, 6 ч. сутринта. Тѣй че този астрологъ, като направи хороскопа и на двамата, веднага ще разбере, какъ ще живѣятъ, дали си сѫж-
а^т и т. н. Разбира се, съвременната астрология
д^рави извѣстни погрѣшки, и вслѣдствие на това не
п^рѣдсказва абсолютно вѣрно нѣщата. Слънцето като
п^рлиза въ Водолея, става едно размѣстване, затова
въсичкигъ астролози трѣбва да поправятъ своитѣ астро-

логии, своитѣ хороскопи. За сега астролозитѣ не прѣдсказватъ вѣрно, но принципитѣ сж вѣрни. Тѣ трѣбва да направятъ извѣстна реорганизация на съвременнитѣ хороскопи. Дѣйствително, отъ чисто астрологическо гледище, единъ астрологъ днесъ може да прѣдскаже, каква ще бѣде сждбата на вашата снаха, или на вашия зетъ, съ точностъ 75—80%.

Азъ бихъ желалъ нѣкои отъ окултнитѣ ученици да се занимаватъ съ астрология. Нѣкои казватъ: какво ще бѣде моето щастие? Астролозитѣ могатъ да ви кажатъ, прѣзъ коя година какво можѣ да ви се случи: каква промѣна може да стане въ духовния ви животъ, какви боледувания ще имате на физическия свѣтъ и т. н. Тѣзи нѣща се прѣдвиждатъ. Пъкъ, като дойдете и до другитѣ науки, като физиогномия, френология, хиромантия, ще видите, че нищо не е скрито-покрито. Ще видите, че всичко, каквото прѣдстои на човѣка да мине, е написано, сждбата му е опрѣдѣлена. Това е една обективна наука, която за въ бждеще ще се разработи. Нѣкои казватъ, че човѣкъ трѣбва да владѣе звѣздитѣ. Не, нѣма какво да владѣе звѣздитѣ, но трѣбва да се води по свѣта на звѣздитѣ. Ние не можемъ да ги владѣемъ. Човѣкъ трѣбва да се ръководи по свѣта на своята сждба. Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да се подигне надъ

сждбата си. Не, надъ сждбата си не можешъ да се полигнешъ, нито можешъ да ѝ се налагашъ. Съврѣменнитѣ хора сж много еготи, искатъ да се налагатъ, да заповѣдватъ на всичко, но така не върви. Не върви нито на французитѣ, нито на американцитѣ, нито на кой и да е другъ народъ — има нѣщо, което не имъ достига. Вземете Рокфелеръ, комуто умътъ достигналъ толкова, че могълъ да добие три милиарда долари, а не му достигналъ да намѣри начинъ какъ да живѣе единъ редовенъ животъ, та да не го хранятъ цѣли три години съ овесена чорба. Защо?

— Толкова му стига пипката. Липсва му нѣщо. Вие трѣбва да знаете, че на всѣкиго едного отъ васъ липсва нѣщо. Вие сте смѣшни, седите по нѣкой път и размишлявате. Не, ще признате факта, че ви липсва нѣщо, т. е. азъ ще употребя една по-мека форма: нищо не ви липсва, но има въ васъ нѣщо недоразвито. Въ миналитѣ животи не сте дали условия на Божественитѣ, на благороднитѣ чувства да се извиятъ, и вследствие на това куцате и казвате: сждбата ни е такава. Слушайте какво казва сждбата: приятелю, прѣди двѣ сжществувания азъ ти дадохъ добри условия, но ти не ги използвашъ, умътъ ти не стигна, и главата ти ще страда, ще те тѣпчатъ. Защо? — Да се научишъ на смирение. Тѣй ли, азъ

не искамъ да бжде смиренъ. — Ако не искашъ да бждешъ смиренъ, главата ти ще пати. Ама ти заповѣдвашъ ли ми? — Ще ти заповѣдвамъ, казва сждбата. Ако ме слушашъ, нѣма да ти заповѣдвамъ, но ако не ме слушашъ, ще ти заповѣдвамъ. До тогава, докато се противишъ на волята Божия, ще ти заповѣдвамъ, а въ деня въ който изпълнишъ волята Божия нѣма да ти заповѣдвамъ. Туй е сждбата — да се подчинишъ на волята Божия! Нѣкой се оплаква отъ сждбата си. Азъ казвамъ: има единъ изходенъ пътъ — ще се подчинишъ на волята Божия, а волята Божия се изпълнява само чрѣзъ любовь. Вънъ отъ любовта дѣйствува сждбата, вжтрѣ въ любовта — волята Божия. Туй трѣбва да го знаете. Богъ е възвишеното и благородното въ свѣта. Любовьта е единъ великъ законъ, т. е. сама по себе си тя не е законъ, но се проявява въ единъ великъ законъ въ свѣта. При сегашнитѣ условия нѣкои изиявяватъ своята любовь чрѣзъ червения цвѣтъ, т. е. най-първо хората ще се набиятъ хубаво, и слѣдъ туй ще седнатъ да ядатъ. Слѣдъ като се наядатъ пакъ ще се набиятъ. И всѣки день боравятъ все съ червения цвѣтъ, все съзетазание и бой. Като дойде портокаления цвѣтъ въ свѣта тамъ вече има дѣление, индивидуализиране и казватъ: това е мое, това е твое. Като дойде зеления цвѣтъ, говорятъ за ниви, за кжщи, пакъ дѣлежъ има. Въ

всичкитѣ тѣзи цвѣтове любовта нѣма условия да прояви своитѣ благородни чѣрти, затова ние трѣбва да внесемъ небесно-синия цвѣтъ. При сегашнитѣ условия, ако работимъ чрѣзъ него, само така ще може да се прояви тази благородна, духовна любовъ — любовта на устоитѣ съ синия цвѣтъ. Обичашъ нѣкого, ограждай го съ синия цвѣтъ. Искашъ да го обсебишъ, ти го ограждашъ съ червения цвѣтъ. Като вземешъ чука и туришъ желѣзото въ огъня, какво става съ него? Огънятъ го зачервява, стопява и изгаря. Частната собственостъ изгаря човѣка. Нѣкой отъ васъ ще каже: какъ, частната собственостъ изгаря? Ами вие сте чудни! Какво ще ви придаде частната собственостъ? Имате единъ хлѣбъ. Като изядете този хлѣбъ, той може ли да бѣде частна собственостъ? Азъ ще си служа съ този хлѣбъ, и силата, която той може да ми даде, тя ще бѣде въ моя полза. Ти имашъ извѣстна кѣща, казвашъ! азъ ще завѣщая тази кѣща на своитѣ дѣца. Да, но съ това завѣщание ти създавашъ едно прѣпятствие и за себе си, и за своитѣ дѣца. Ти учишъ тѣзи дѣца да се облѣняватъ, да мислятъ, че тѣхното щастие седи въ тази кѣща. Нѣма да имъ казвашъ, че тѣхното щастие седи въ кѣщата. Ако си една майка, ти ще имъ кажешъ: слушайте дѣца, вие имате една кѣща, но не уповавайте на

нея, учете се, ще ви дамъ образование, за да уповавате на Господа и на себе си. Тази кѣща може да изгори, всичко може да стане, не уповавайте на нея. Сега вие казвате: азъ имамъ толкова и толкова пари, вложени въ банката. Е хубаво, при единъ такъвъ строй, дѣто всичко се мѣни, както е въ Германия, дѣто единъ хлѣбъ струва 140 милиарди, питамъ: какво струватъ тѣзи пари? Вие сте били милионеръ, вложили сте два милиона марки, но днесъ единъ хлѣбъ струва 140 милиарда — тогава какво сѣ вашитѣ два милиона? Германцитѣ ни даватъ единъ добъръ примѣръ, показватъ ни, че живѣемъ въ 1001 нощъ. Богаташи сме били, но сега, съ единъ милионъ марки колко хлѣбъ може да се купи? Съ два милиона марки колко хлѣбъ може да се купи? Изчислете! Единъ килограмъ хлѣбъ струва 140 милиарда. Тогава, колко ще струва всѣки единъ грамъ отъ хлѣба? — 14 милиона. Е, питамъ тогава: съ два милиона марки единъ грамъ хлѣбъ ще може ли да се купи? — Не може. Каква частъ отъ грама ще се купи? — Седмата частъ отъ грама. Това е заблуждението, което имаме въ сегашния свѣтъ. Толкова сме осигурени! Слѣдователно, единственото вѣрно срдство е да чувствуваме една вѣтрѣшна връзка съ Бога. У васъ може да се зароди една противоположна мисль, да кажете? може ли това? Може, само че, за да се допрешъ до Бога,

не трѣбва да имашъ никакво отрицателно качество. Ти можешъ да имашъ отрицателни качества, но понеже Богъ е огънь всепояждающъ, то допрешъ ли се до Него, ще има пожаръ, ще дойдатъ най-голямѣ митѣ страдания. Ако си чистъ, нѣма да изгоришъ. Затова се прѣпорѣчва да отидемъ при Бога абсолютно чисти, за да може горението да стане правилно — да горишъ безъ да изгаряшъ. Грѣшниятъ човѣкъ гори и изгаря, а праведниятъ гори и не изгаря, радва се. Това е религия. Второто нѣщо: ако искаме да успѣваме въ свѣта, нашата мисль трѣбва да бѣде абсолютно правилна. Сега, васъ ви е страхъ да кажете: Господи, въздай ми споредъ Твоята Правда, азъ грѣшенъ човѣкъ. Казвате: а, само за Правдата да не се говори, понеже ще дойде наказание. До сега ние сме искали само Божиата милость. Не, нека дойде и Божиата Правда, да се въздаде всѣкому подобаещето, кой отъ каквото има нужда. Ти си гладенъ. Помоли се, и хлѣбътъ ще дойде. Ще дойде нѣкой приятель и Господъ чрѣзъ него ще го проводи. А ти казвашъ въ себе си: срамота е да искамъ хлѣбъ. Е хубаво, азъ питамъ: кое не е срамота въ свѣта? Азъ бихъ желалъ нѣкой пътъ да видя истинското достойнство. Казвате: да не се унижаваме ние! Питамъ: ако азъ работя на нивата на

единъ мой приятель, ще се унижа ли? Ами, ако азъ наслѣдя една къща отъ баща си, не се ли унижавамъ? Ако придобия въ наслѣдство една къща отъ баща си, носи ли ми тя благословение? Слѣдователно, всѣко нѣщо придобито безъ трудъ не носи благословение. Азъ считамъ, че истинскитъ мораль седи въ слѣдното: ако дойда при васъ да работя, да работя по любовь. Това е истинскитъ мораль за ученика. Ако азъ работя отъ любовь и съмъ доволенъ въ себе си, не мисля какво ще ми се плаща, и вие съ любовь ще ми отплатите. На любовьта съ любовь се отплаща. Този е абсолютенъ мораль. Азъ работя съ любовь, и вие ще работите съ любовь. Щомъ има любовь отъ моя, и отъ ваша страна, унижение не може да има. Затуй, ако съврѣменнитъ учители прѣподаваха съ любовь, и ако съврѣменнитъ ученици слушаха и учиа съ любовь, какво щѣше да бѣде! Ако съврѣменнитъ мъже се жениха по любовь, и постѣпваха съ любовь спрѣмо женитѣ си, и ако женитѣ се жениха по любовь, и постѣпваха съ любовь спрѣмо мъжетѣ си, мислите ли, че свѣтътъ не щѣше да се промѣни? Гдѣ изчезва любовьта?— Любовьта изчезва при ограниченията. Щомъ се оженятъ двама души, най-първо у двамата се зароди една тайна. Най-първото нѣщо е това.

Това е единъ психологически фактъ, който наблюдавамъ. Първо, тия двама, които се обичатъ, обичатъ се съ единъ синкавъ цвѣтъ на любовта. Казвамъ: много добръ сж започнали, любовта имъ е съ синкавъ цвѣтъ, обичатъ се тѣ. Но, като се оженятъ, явяватъ се нѣкои материални работи, явява се желание, кой отъ двамата да ги владѣе. Току гледамъ, въ дъното на този синкавъ пламъкъ се заражда едно малко, червено пламъче. И като наблюдавамъ тия млади, въ сърцето имъ става една промѣна, явява се стѣгане на сърцата имъ и между тѣхъ започва да се заражда единъ антагонизъмъ, кой да владѣе тази вѣщь. Синиятъ цвѣтъ изчезва, и на сцената се явява червениятъ цвѣтъ, явяватъ се мъжътъ и жената. Казватъ, че жената била слаба. Азъ съмъ виждалъ, какъ жената налага мъжа си. Въ варненско, една жена праща момчето си на кръчмата, дѣто бащата често се отбива и му казва: иди, кажи на татко си, обѣда е готовъ. — Кажи на майка си да си гледа работата, нѣмамъ врѣме сега. Втори пътъ: кажи му да си дойде въ къщи. Трети пътъ — не дохожда. Отива тя съ една цѣпеница, набива го добръ и го довежда въ къщи съ счупена ржка. Той отива да си прави ржката. Срѣща го единъ турчинъ. Какво стана? — Е, яздохъ на конь, паднахъ отъ него, и

си счупихъ ржката. За тази жена разправятъ, че единъ день мъжътъ ѝ отишълъ да се бори съ единъ пехливанинъ. Пехливанинътъ го съборилъ на земята и му изкълчилъ крака. Той разправя това нѣщо на жена си. Тя става, отива, удря на пехливанина единъ шамаръ и го събаря на земята. Какво ще кажете, слаба ли е жената? Жената е само единъ символъ. Не си правете илюзия, че женитѣ сж много слаби, че сж като дѣцата Ехе - - хе - -. Това е едно лъжливо схващане. Нѣкои пъкъ разказватъ, че мъжътъ билъ много силенъ. И въ това не си правете илюзия! И мъжътъ е толкова силенъ, колкото онзи пехливанинъ, който се намѣрилъ на земята. Не е жената толкова слаба, не е и мъжътъ толкова силенъ. Силенъ е мъжътъ, слаба е жената, това сж отношение само. Ние сме си въобразили, че жената е слаба. Не е така. За въ бждеше, за мъжа, и за жената ще имаме съвсѣмъ друго понятие. Та, казвамъ сега: вие, като ученици, трѣбва да се стремите да си образувате правилни отношения. Имате задача: да възстановите помежду си една вътрѣшна хармония.

Сега, азъ говоря за хармонията, и за вътрѣшната свобода, да нѣма стѣснение у васъ. Азъ забѣлзвамъ, дошълъ нѣкой ученикъ тукъ и казва: менъ не ми е мѣстото тукъ Е кядѣ? — Азъ ще ида въ

Индия. Казвамъ: у този ученикъ има щестлавие и гордостъ. Знаете ли, каква е школата въ Индия, при йогитъ? Знаете ли колко англичани, свършили въ Кембреджския университетъ, по цѣли 20 години чакатъ прѣдъ вратата на йогитъ съ всичкото си смирение да ги приематъ? Тия хора не приематъ току-така. Тѣ сж яли попарата на хората. Докато те приематъ, ще те прѣкаратъ прѣзъ много изпити, прѣзъ 99 огъня. И при това, Ани Безантъ, Ледбитеръ, и колко други сж чакали съ години, но йогитъ още не сж ги приели въ тѣхнитъ школи. Знаете ли това? То не е за разколебаване, но казвамъ, че всѣка една школа има своитъ правила. И тази школа, въ която сте тукъ, и тя си има своитъ правила, не бойте се. Тукъ законътъ дѣйствува отвжтрѣ. Изобщо, Божествениятъ законъ дѣйствува отвжтрѣ. И сега, вие можете да отидете въ Индия, не е въпросътъ тамъ, но като тръгнешъ за Индия най-първо, ще прѣгледашъ годината, астрологически, благоприятствува ли, опрѣдѣлено ли е да отидешъ, или не. Ако не е опрѣдѣлено, ще отидешъ и ще се върнешъ. Азъ знамъ нѣкои, които отидоха въ Америка, казаха „куку“ прѣдъ американската статуя на свободата, и ги върнаха. Може да не ти е казано да отидешъ. Нѣкои казватъ: ще отида въ Индия, ще влѣза въ нѣкоя

школа. Не е само да влѣзешъ. Други пъкъ казватъ: ще се ожения. Не е само да се оженишъ. Знаете ли какво е женидбата? Като запълъ единъ день пѣтелтъ, една булка го чула и му казала: не пѣй, че майка и тебе ще ожени. Не е въпросътъ въ това, да се оженимъ, или не, но ние трѣбва да спазваме отношенията вжтрѣ въ природата. Има нѣща, които сж опрѣдѣлени — какво трѣбва да вършимъ, това е опрѣдѣлено, и горко ономува, който не се подчинява на този Божественъ законъ. И всѣка една школа се стреми да тури нѣщата въ правилни отношения, да застави Божественото въ васъ да се опрѣдѣли. Нѣма какво да се плашимъ. Това сж задачи, които трѣбва да рѣшавате.

Та, сега ще турите въ душата си първото правило: да нѣмате стѣснение. Това е цѣлата наука! Човѣкъ постепенно трѣбва да има разширение, докато почне да вижда на лицето си своята аура. Днесъ дойде при мене единъ художникъ, донесе свои картини. Идеи има въ този човѣкъ! Не само идеи има, но схващания, тонъ на цвѣтове. Този човѣкъ не е рисувалъ тия картини тукъ изъ градоветъ, рисувалъ ги е горѣ въ планинитъ. Религиозни убѣждения има въ него! Художеството у него е сложено вече като едно религиозно убѣждение. Той за нищо

не продава своите картини. Духът работи въ този човѣкъ. Като го погледна въ очите, искренъ е той, нѣма никакви задни мисли. Той казва: „Макаръ че живѣя по планините, азъ искамъ да се поправа, въ мене има нѣщо, което искамъ да го подчиня на Господа, да го туря въ услуга на Божественото“. Всѣки ученикъ трѣбва да бжде тъй искренъ спрѣмо себе си. Нѣма нищо по-хубаво отъ искреността. Тя ще внесе Божественъ миръ въ насъ. И виждамъ, че Божественото у насъ е велико. На всѣка една стѣпка ние виждаме какъ се пробужда то. Ако не схващате въпроса така, вие ще станете стари, дряхли. Мнозина влизатъ въ школата и казватъ: чакай да си поживѣемъ. Азъ не съмъ противъ това, да си поживѣете, но въ какво седи истинскиятъ животъ? Ако азъ живѣя, и туй живѣние ми донесе хиляди страдания, питамъ: какво ме ползува то? Отъ такова живѣние нѣмамъ никакъвъ плодъ. Но, ако въ страданията, които прѣтърпѣвамъ, виждамъ плодоветѣ на страданията си, животътъ има смисълъ. Ето защо, ще работите и ще гледате да внесете въ аурата си синия цвѣтъ. Отправляйте често погледа си къмъ небото! И тъй, трѣбва да работите съ ясно-синия и съ жълтия цвѣтъ, за да облагородите себе си. Тия сж цвѣтоветѣ, които ще тониратъ човѣшкия умъ, човѣш-

кото сърце и човѣшката воля. Така човѣкъ ще се намира подъ благородни импулси. А тъй, както сега живѣе човѣкъ, на всѣка стѣпка може да прѣдизвика тукъ неприятности, тамъ неприятности, туй се случило, онуй се случило. На всѣка стѣпка ще има дразнене. При такъвъ животъ, нѣма нѣщо, което да внесе миръ.

Вие, като ученици на окултната школа, трѣбва да се отличавате съ безкористие. То трѣбва да дойде по закона на разумната Любовь. Тия условия ние ще ги създадемъ, и можемъ да ги създадемъ. Отъ насъ зависи да измѣнимъ сѣдбата си. Върху това ще се спра другъ пѣтъ, и ще ви дамъ нѣкои чѣртежи, да видите какъ дѣйствуватъ живитѣ природни сили, да видите какви пертурбации прѣдизвикватъ тѣ. Азъ съмъ ви говорилъ за много нѣща, и ще пристѣпя къмъ нѣкои малки опити, за да се убѣдите, че туй, което се казва, е вѣрно. Да допуснемъ, че имате извѣстна болка въ крака, въ рамото си, въ очите, или нѣщо въ ушите, ще ви докажа кои сж причинитѣ, и ще направя опити, като отстраня причината, да отстраня и болката. Само че за тия опити трѣбва малко обстановка, защото, ако вие се любопитствувате да знаете, по какъвъ начинъ азъ ще направя опита, за да го направите и вие, нѣма да сполучите. При лѣкуването трѣбва да знаете законътъ. Щомъ

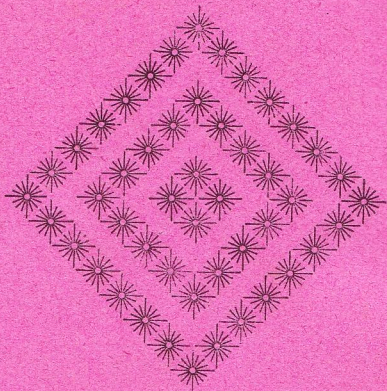
измѣните вашитѣ вибрации, и причината на болката веднага ще изчезне. Каквато и да е болка, моментално може да я прѣмахнемъ, и моментално може да се яви. Послѣ, безпокойствието изгубването на паметта, слабото разсѣждане, гнѣвътъ, всичко туй се дължи все на извѣстни недѣзи, които трѣбва да прѣмахнемъ, за да добиемъ едно правилно развитие на своя умъ. Защото, ако живѣемъ въ окултната школа, а имаме сжщитѣ резултати, каквито въ живота, тогава по какво се различаваме ние? Казватъ нѣкои: е, да се съберемъ, да се помолимъ на Господа. Добрѣ, азъ съмъ съгласенъ, да се помолимъ. Но какъ ще се помолимъ? Нѣма ли да мязаме на онѣзи мишки, които се събрали единъ день на съвѣтъ и казали: „слушайте да пратимъ една депутация при котката, да ѝ кажемъ да не ни лови“. Хубаво, но кой ще отиде при котката? Така и ние: „Да отидемъ при Господа“. Да, но Той е огънь всепожаряющъ. Ще пратимъ нѣкой праведенъ да каже, защото той се запалва, но не изгаря, та чрѣзъ него да мине огъня. Ами, ако всички се запалватъ, тогава ще има ли резултатъ? Запримѣрь, ще пратимъ една комисия, ще изгори и нѣма да се върне. Знаете ли на какво ще мязаме? Ще мязаме на еврейския пророкъ, Илия, който, слѣдъ като направилъ опита, качилъ се на

една колесница. Еврейскиятъ царъ праща една войска отъ 50,000 души при него, която му казва: „Човече Божи, царьтъ заповѣда да слѣзешъ“. Той имъ казва: „Ако съмъ човѣкъ Божи, Богъ ще прати огънь да ви изгори“. И изгорѣли. Царьтъ чака тия свои войници, нѣма ги. Идватъ втори. И тѣ му казали сжщото нѣщо. „Човече Божи, царьтъ заповѣда да слѣзешъ“. „Ако съмъ човѣкъ Божи, Богъ ще прати огънь да ви изгори“. Изгорели и тѣ. Идватъ трети. Тѣ вече не му казватъ: „Човече Божи, царьтъ заповѣда“ — но го молятъ. „Моля ти се, слѣзъ!“ Тогава Господъ му казва: „Сега вече можешъ да отидешъ“. Дойде нѣкой при тебе и казва: знаешъ ли какво казва Господъ заради тебе? — и започне гордо, надутъ. Не е така. Когато разрѣшаваме единъ въпросъ за великото въ свѣта, за Божественото, ние трѣбва да прѣдизвикаме въ себе си всичкото смирение, да извикаме на помощъ ума, сърцето и волята си, за да прѣдизвикаме най-благороднитѣ си чувства, най-благороднитѣ си проявления. Всичко това да не е привидно. То се отнася до всички. Въ Бога нѣма лицепрятие, въ Него има само едно правило: онзи, който върши волята Божия, Богъ го слуша. приятель му е. Онзи, който не върши волята Божия, Богъ не го слуша.

Сегга, тия нѣща вие много пѣти сте ги чували, знаете ги. Въ вашия катехизисъ е казано: повторението е майка на знанието. Азъ ви давалъ друго едно правило: Изпълнението* волята Божия е майка на знанието. Защото, може да се повтарятъ много глупости, но като се извърши Божията воля разумно, съ Любовь, у васъ ще се зароди желание да учите, а тѣзи знания ще ви приведатъ до тази майка, която може да ви научи на нѣщо хубаво, а именно — на Любовьта.

Т. м.

„Миръ“.—Мирътъ носи Божията радость.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ
Русе — ул. Сароолу № 21.